

La pau, a punt d'arribar a El Salvador

Les delegacions del Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional (FMLN) i del govern d'El Salvador es reuniren la passada setmana a Mèxic per trobar una fórmula que posi fi a la guerra que dessagna el país centramericà des de fa nou anys. Les converses deixaren clares les posicions de les dues parts, disposades a cedir, sobretot en el cas de la guerrilla.

Antoni Castel

Sorprenent, però, és que el que no aconseguí el demòcrata-cristià José Napoleón Duarte, ara en fase terminal del seu càncer, ho obtingué el nou president Alfredo Cristiani, l'element més presentable de l'Aliança Republicana Nacionalista (Arena), d'extrema dreta, demostrant una vegada més el fracàs de la política de Ronald Reagan a Centramèrica.

A Mèxic, el FMLN, per veu de Joaquín Villalobos, oferí endegar un «alto-el-foc definitiu» el pròxim 15 de novembre i reincorporar el moviment guerriller a la vida política abans del 31 de gener de 1990, sempre que el govern de Cristiani compleixi certes condicions: depuració dels membres de les Forces Armades implicats en la repressió; reforma dels sistema judicial i avançar la data de les eleccions legislatives i municipals previstes per a 1991.

De Mèxic, com era d'esperar, no ha sorgit cap acord important, encara que la reunió es pot considerar un èxit perquè anticipa una solució, no absent de

tensions, d'un conflicte que només fa un any estava totalment bloquejat per la intransigència d'un Duarte més preocupat a arribar viu al final del mandat presidencial que de pactar amb una guerrilla incapaç de progressar políticament i militarment.

El diàleg entre el FMLN i el govern d'El Salvador és el fruit dels molts canvis que s'han produït a la zona. En primer lloc, el relleu de l'ineficaç Duarte. En segon, la moderació en les pretensions originals de la guerrilla. Finalment, i potser és el factor més important, la influència dels acords d'Esquipulas. No es pot negar que, malgrat les interferències nord-americanes, Centramèrica està més prop que mai de deixar de ser el volcà que era fa només dos anys, quan se signaren a Guatemala els acords d'Esquipulas.

Fins ara, el president de Nicaragua, Daniel Ortega, era qui s'havia esforçat més a tirar endavant els acords. Potser, pressionat per la diplomàcia valenta del president de Costa Rica, Óscar Arias, les amenaces de Reagan, i una catastròfica situació econòmica. El recorregut d'Ortega és admirable perquè

ha sabut desmarcar la *contra* i els seus protectors, i ha obert el joc electoral, cosa que demanaven l'oposició i la resta de països centramericans. Les eleccions del pròxim febrer estaran polaritzades entre Ortega, que recollirà el carisma sandinista que encara queda, i Violeta Chamorro, aquesta dona d'aparença fràgil i escàs talent polític, però que s'ha convertit en la veu dels que menyspreaven la prepotència dels comandants.

Amb una Nicaragua sense la *contra* i que es dirigeix cap a la democratització, només quedava el cas d'El Salvador per solucionar. Òbviament, Guatemala i Hondures també tenen conflictes, encara que menors. A Guatemala, s'han d'aclarir els milers de morts a mans de l'exèrcit durant els governs militars que precediren Cerezo. Aquest és un dels punts reclamats pels grups de drets humans i la coordinadora que agrupa les diferents guerrilles que encara actuen al país. Hondures haurà de desmobilitzar els prop de 15.000 elements de la *contra*, instal·lats al territori per voluntat de Washington i amb les facilitats donades per uns dirigents lacais del veí del nord. □

Internacional House

- Classes d'anglès per a adults i xiquets.
- Grups reduïts.
- Curs especial convocatòria desembre Cambridge First Certificate.

- Cursos de valencià i castellà.
- Professors nadius i titulats.

Pasqual i Genís, 16 - 46002 València
Telèfon (96) 352 06 42

¿VOLS REBRE INFORMACIÓ GRATUÏTA
PER CORREU DE PUBLICACIONS EN
CATALÀ?

Envia aquesta butlleta (retallada o fotocopiada)
a l'Apartat de Correus 303. 46080 València

Nom _____

Cognom _____

Adreça _____

Població _____